

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίαν δρ. 8.—

Ἑτησίαν φρ. χρ. 10.—

Ἑξαμήνην » 4,50

Ἑξαμήνην » 5,50

Τριμήνην » 2,50

Τριμήνην » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 15. Ἐξωτερ. λ. 20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 4 Νοεμβρίου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 49

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Ὁ Χάρμπερτ, φουσκῶνων τὰ μάγουλά του, φύσησε μέσα στὸ καλάμι τόσο δυνατά, ἐνῶ συγχρόνως τὸ γύριζε ἀκατάπαυστα, ὥστε τὸ φύσιμά του ἀνοίξε κ' ἐφύσκιωσε τὴ μάζα τοῦ γυαλίου.

Ἐπειτα καὶ ἄλλη πάστα προσετέθη στὴν πρώτη καὶ σὲ λίγο σχηματίσθηκε μιὰ σφαῖρα, μὲ διάμετρο ἕνα πόδι. Τότε ὁ Κύρος Σμιθ πῆρε τὸ καλάμι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Χάρμπερτ καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κουνᾷ μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε ἡ σφαῖρα, μαλακὴ ἀκόμα, ἐπῆρε ἕνα σχῆμα κυλινδρικοῦ.

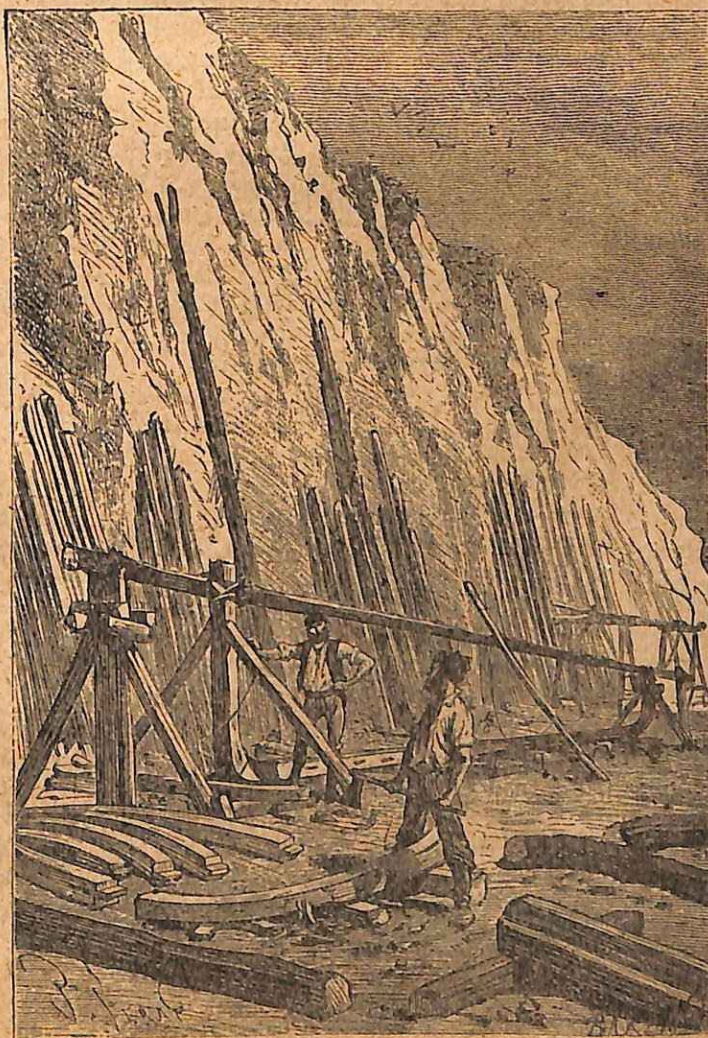
Μὲ τὸ φύσημα λοιπὸν ἀπέκτησαν ἕνα γυάλινο κύλινδρο, κλεισμένον μὲ δὺ ἡμισφαίρια στῆς δὺ ἄκρες. Τα ἔκοψαν αὐτὰ εὐκόλῃ μ' ἕνα κοφτερὸ σίδερο, βρεγμένον μὲ κρύο νερό. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ὁ κύλινδρος κόπηκε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, καί, ἀφοῦ μαλάκωσε μὲ καινούργιο ζέσταμα, ἀνοίχθηκε, ἀπλώθηκε σὲ μιὰ πλάκα καὶ ἐστρώθηκε καλὰ μ' ἕνα κυλινδρικό ξύλο.

Ἐτοί κατασκευάσθηκε ὁ πρῶτος ὑαλοπίνακας. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ἔκαμαν καμμιὰ πενηνταριά. Καὶ σὲ λίγο, τὰ παράθυρα τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ σχεπάζονταν μὲ τζάμια, ὅχι ἴσως πολὺ ἄσπρα καὶ καθαρά, ἀρκετὰ ὅμως διαφανῆ, ὥστε νὰ μὴν ἐμποδίζουν καὶ τὸ φῶς, μαζί μὲ τὸν ἀέρα. Ὅσο γιὰ ποτήρια καὶ μπουκάλια, αὐτὰ πιά ἦταν παιχνιδάκι. Ἀλλῶς τε τὰ ἐδέχοντο ὅπως «ἐδῆχαν» ἀπὸ τὴν ἀ-

κρὴ τοῦ καλαμιοῦ. Ὁ Πέγκροφ εἶχε ζητήσει νὰ τὸν ἀφίσουν καὶ αὐτὸν νὰ φουσκῇ μερικὰ, ἀλλὰ φουσκῶσε μὲ τόση δύναμι, ὥστε τὰ προϊόντα τοῦ ἔπαιρναν τὰ πὶδ' ἀλλόκοτα καὶ ἀστεῖα σχήματα (*) καὶ αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ θαυμάζῃ καὶ νὰ γελᾷ πολὺ.

Σὲ μιὰ ἀπὸ τῆς ἐκδρομῆς, ποῦ ἔκαμαν οἱ ἀποικοὶ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, ἀποκαλύφθηκε

(*) Ἰδὲ εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 381.

«Μιὰ καρίνα, τριανταπέντε πόδια μακρὰ...»

κ' ἕνα δένδρον, ποῦ τὸ προϊόν του θὰ ἐπρόσθετε κατὶ σημαντικὸν στὰ τρόφιμα τῆς ἀποικίας.

Ὁ Κύρος Σμιθ καὶ ὁ Χάρμπερτ, κυνηγοῦντες μιὰ μέρα, εἶχαν εἰσχωρήσῃ στὸ δάσος τοῦ Φαρ-Ούεστ, ἀριστερᾷ τῆς Εὐχαριστίας, καί, ὅπως πάντα, ὁ μικρὸς ἔκανε χίλιες ἐρωτήσεις στὸν μηχανικόν, ποῦ τοῦ ἀπαντοῦσε προθυμώτατα. Ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ κυνήγι: συμβαίνει, ὅτι καὶ μὲ κάθε ἄλλο ἔργο: ἅμα δὲν βάζει κανεὶς ὅλο του τὸν ζῆλον, ἡ ἐπιτυχία δὲν εἶνε μεγάλη. Ἐτοί καὶ σήμερα, ἀφοῦ ὁ Κύρος Σμιθ δὲν ἦταν κυνηγὸς καὶ ὁ Χάρμπερτ μιλοῦσε ὅλο γιὰ φυσικὴ καὶ χημεία, πολλοὶ καγκραῦδες καὶ ὑδρόχοιροι πέρασαν ἀπὸ μπροστά τους, ἀλλὰ γλῶτωσαν. Ἐκινδύνευαν λοιπὸν οἱ δύο κυνηγοὶ νὰ χάσουν ὁλοσδιόλου τὴν ἡμέρα τους, ὅταν ἐξαφνὰ ὁ Χάρμπερτ ἐσταμάτησε καὶ ἐφώναξε μὲ χαρὰ.

— Κύριε Σμιθ! κύριε Σμιθ! Βλέπετε αὐτὸ τὸ δένδρον;

Ἦταν δεινράκι, θάμνος μᾶλλον παρὰ δένδρον, γιατί ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἕνα ἀπλὸ κοτσάνι μὲ λεπιδωτὴ φλούδα καὶ μὲ φύλλα ποῦ εἶχαν κατὶ μικρὰς φλέβες παράλληλες.

— Τί δένδρον εἶνε αὐτὸ ποῦ μοιάζει μὲ μικρὴ φοινικιά; ρώτησε ὁ μηχανικός.

— Εἶνε ἀρτόδενδρον! τὸ γνωρίζω ἀπὸ τὴν εἰκόνα του, ποῦ τὴν ἔχει τὸ Λεξικὸν τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας.

— Μὰ δὲν βλέπω καρπούς...

— Ὅχι, κύριε Σμιθ, δὲν κάνει καρπούς: ὁ κορμὸς του ὅμως περιέχει ἕνα ἄλειυρι, ποῦ ἡ φύσις μᾶς τὸ δίνει ἄλεσμένο!

— Αυτό λοιπόν εἶνε τὸ ἀρτόδενδρον ;

— Αυτό, μάλιστα !

— Τότε, παιδί μου, ἐκάμαμε σήμερα μιὰ πολύτιμη ἀνακάλυψιν καὶ μπορούμε νὰ πούμε ὅτι ἡ ἐκδρομὴ μας δὲν πῆγε χαμένη. Ἀρκεῖ νὰ μὴν ἔκαμες λάθος...

"Οχι, ὁ Χάρμπερτ δὲν εἶχε κάμει λάθος. Ἐσπασε τὸ κοτσάνι τοῦ μικροῦ δένδρου καὶ εἶδε ὅτι εἶχε μέσα μιὰ ψίχα ἀλευρώδη, χωρισμένη κατὰ διαστήματα με στεφάνια ἀπὸ τὴν ἴδια οὐσία, τοποθετημένα συγκεντρωτικῶς. Μὲ τὸ ἀλευρί αυτό ἦταν ἀνακατεμένη καὶ μιὰ μυζώδης οὐσία, δυσάρεστη στὴ γεύσει, ἀλλὰ ἐφευγε ἀμέσως ἄμα ἐπίεζε κανεὶς τὴν ψίχα.

Σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ Φαρ-Ούεστ, ποῦ τὸ ἐσημάδεψαν καλά, γιὰ νὰ τὸ ξαναβροῦν εὐκόλως, τάρτόδενδρα ἦταν ἀθρονα. Εἶχαν λοιπὸν στὴ διαθέσει τους ἐν ἀληθινῷ ἀλευρί, πρώτης ποιότητος φάρμα, ὁρεπτικωτάτη. Καὶ χαρούμενοι γύρισαν στὸ Γρανίτινο Παλάτι, νὰ δώσουν τὴν εἰδησι τῆς σπουδαίας ἀνακαλύψεως.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅλοι μαζί πῆγαν νὰ μαζέψουν ἄρτο δένδρα. Ὁ Πέγκροφ, ὁλοένα πρὸ ἐνθουσιασμένος μετὰ τὴν νῆσι του, ἔλεγε στὸν μηχανικό.

— Κύριε Σμιθ, δὲν σὰς φαίνεται ὅτι ὑπάρχουν νησιά γιὰ ναυαγούς ;

— Τί ἐννοεῖς μ' αὐτό, Πέγκροφ ;

— Νά, ἐννοῶ νησιά καμωμένα ἐπιτηδες γιὰ νὰ δέχωνται ναυαγούς καὶ αὐτοὶ οἱ κακόμοιροι νὰ μποροῦν πάντα νὰ τὰ βγάξουν πέρα.

— Μπορεῖ, ἀποκρίθηκε χαμογελῶν ὁ μηχανικός.

— Ἐγὼ τὸ πιστεύω, ὑπέλαβε ὁ ναύτης, καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἐν ἀπὸ τὰ νησιά αὐτά εἶνε καὶ ἡ νῆσος Λίγκολν.

Γύρισαν στὸ Γρανίτινο Παλάτι μ' ἕνα σωρὸ κοτσάνια ἀρτόδενδρων. Ὁ μηχανικός κατασκεύασε ἕνα πιεστήριο, γιὰ νὰ βγάλῃ τὸν μυζώδη ἐκεῖνο χυμὸ τῆς ψίχας. Ἐτοὶ ἀπέκτισαν ἀρκετὴ ποσότητα ἀλευριοῦ, ποῦ ὁ Νάβ ἔκαμε μ' αὐτὸ διάφορα γ κ α τ ω καὶ π ο υ δ ῖ γ κ ε ς. Δὲν ἦταν ἀκόμη τὸ ἀληθινὸ σιταρένιο ψωμί, τοῦ ἔμοιαζε ὅμως ἀρκετά.

Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη, ἡ ὁνάγχα, ἡ γίδας καὶ ἡ προβατίνης τῆς στάνης ἔδιναν καθεμὲρα τὸ γάλα ποῦ ἐχρειάζετο ἡ ἀποιμία. Τὸ κάρρο, ἡ μῆλλον τὸ ἐλαφρὸ ἀμάξι ποῦ τὸ εἶχε ἀντικαταστήσῃ, ἔκανε πολλοὺς δρόμους ὡς τὴ στάνη καὶ, ὅταν ἦσαν ἡ σειρά τοῦ Πέγκροφ νὰ πάῃ, ὁ ναύτης ἐπαιρνε καὶ τὸν Ζούπ καὶ τὸν ἐβάζε νὰ οδηγή τὰμάξι. Κ' ἦταν ἀστείωτατο νὰ βλέπῃ κανεὶς τὸν ἔξυπνο πίθηκο νὰ κτυπᾷ τὸ καμτσίκι του, σὰν ἀμαξῆς ἀληθινός !

"Ἐτοὶ λοιπὸν ὅλα πῆγαιναν καλά κ' οἱ ἀποικοὶ, ἂν καὶ τόσο μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα τους, μπορούσαν νὰ μὴν εἶνε καὶ δυσχερεστεμένοι. Ἄλλως εἶχαν συνειθῆσθαι τόσο πολὺ τὸ νῆσι τους καὶ τὴν καινούργια τους ζωὴ, ὥστε, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἔ-

φιναν χωρὶς λύπη τὸ φιλόξενο ἐκεῖνο ἔδαφος.

Καὶ ὅμως, ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδας εἶνε τόσο ἰσχυρὴ στὴν καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε ἂν κανένα πλοῖο παρουσιάζετο ἔξω ἀπὸ τὸ νῆσι, οἱ ἀποικοὶ θὰ τὸ ἐκράζαν με νεύματα, θὰ τῶπαίρναν καὶ θάφευγαν... Ἐν τῷ μεταξύ ζούσαν τὴν ἡσυχίαν καὶ εὐτυχισμένους ζώῃ, μᾶλλον φοβούμενοι παρὰ ποθοῦντες νὰ τὴν διακόψῃ κανένα ἀπρόοπτο περιστατικόν.

Ἀλλὰ ποῖος μπορούσε νὰ τὸ ξερῇ αὐτό, ποῖος ποῖος νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι ἡ ἴδια ζωὴ θὰ ἐξακολουθοῦσε πολὺ ἢ θάλλαζε σὲ λίγο !..

Ὅπως δὲποτε, οἱ ἀποικοὶ μιλοῦσαν συχνὰ γιὰ τὸ νῆσι, ποῦ τὸ κατοικοῦσαν τώρα ἕνα χρόνο καὶ τὰγαποῦσαν. Καὶ μιὰ μέρα, σὲ μιὰ τέτοια συνομιλία, ἔγεινε μιὰ παρατήρησις, ποῦ ἔμελλε νὰ ἔχῃ κατόπι σπουδαῖες συνέπειες.

Ἦταν Πρωταπριλιά καὶ Κυριακὴ τοῦ Πάσχα. Ὁ Κύρος Σμιθ καὶ οἱ σύντροφοί του εἶχαν ἀφιέρωσιν τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη σὲ ἀνάπαυσιν καὶ προσευχῇ. Κ' ἦταν μιὰ πολὺ ωραία ἡμέρα, σχεδὸν σὰν καλοκαίρινή.

Τὸ βράδυ, ἀφοῦ ἔφαγαν, μαζεύθηκαν ὅλοι στὴν βεράντα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐκύτταζαν τὴ νύκτα, ποῦ ἀνέβαινε σιγά-σιγά ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα. Ἐπιναν τὸν «καφέ» τους, δηλαδὴ ἐν ἀφέψιμῳ ἀπὸ κόκκους κουφοζυλίας, ποῦ εἶχε ἐπινοήσῃ ὁ Νάβ, καὶ μιλοῦσαν γιὰ τὸ νῆσι, ποῦ ἦταν ἀπομονωμένο στὴ μέση τοῦ Εἰρηνικοῦ, ὅταν ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ ἔλαβε ἀφορμὴ νὰ ρωτήσῃ :

— Ἀγαπητέ μου Σμιθ, ἀπὸ τότε ποῦ ἔχετε στὴ διαθέσει σας τὸν ἔξάντα, αὐτὸν ποῦ βρήκαμε στὴ κιβώτιο, δὲν ἐδοκιμάσατε νὰ προσδιορίσετε ἀκριβέστερα τὴ θέσιν τῆς νῆσου Λίγκολν ;

— "Οχι, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός.

— "Ὅμως δὲν θάταν καλὸ νὰ τὸ κάμετε μετὰ τὰ ἐργαλεῖα αὐτά, τελειότερα βέβαια ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ μεταχειρισθήκατε τὴν πρώτην φορά ;

— Γιατί τάχα ; εἶπε ὁ Πέγκροφ. Δὲν βαρύνεστε ! τὸ νῆσι μας, εἶνε καλὰ ἐκεῖ ποῦ εἶνε !

— Δὲν λέγω ὅχι, ὑπέλαβε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, ἐπειδὴ ὅμως, μετὰ τὰ πρώτα ἀτελεῖ ἐργαλεῖα, μπορεῖ νὰ ἔγεινε κανένα λάθος, καὶ ἀφοῦ τώρα θὰ μπορούσαμε νὰ μετρήσωμε με κάθε ἀκριβείαν...

— Ἐχεις δίκην, ἀγαπητέ μου Σπίλεττ, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός κ' ἔπρεπε μάλιστα νὰ τὸ κάμω προπρώτα, μολονότι, καὶ ἂν ὑποθέσωμε ὅτι ἔγεινε λάθος τὴν πρώτην φορά, τὸ λάθος αὐτὸ δὲν θὰ ὑπερβαίνει τὴν πέντε μοῖρες, στὸ πλάτος ἢ στὸ μήκος.

— Ἐ, ποῖος ξέρει ! ὑπέλαβε ὁ ρεπόρτερ, ποῖος ξέρει μήπως βρισκόμαστε πρὸς κανένα κατωκνημένο τόπον, ἀπ' ὅσο νομίζουμε...

— Αὐτὸ θὰ τὸ μάθωμε αὔριο, ἀποκρί-

θηκε ὁ Κύρος Σμιθ, καὶ ἂν δὲν εἶχαμε τόσες ἄλλες δουλειές, ποῦ μὰς ἐμποδίσαν, θὰ τὸ ξεύραμε ἤδη.

— Ὡραία ! ἔκαμε ὁ Πέγκροφ. Ὁ κύριος Σμιθ εἶνε καλὸς παρατηρητής, ποῦ δὲν κάνει λάθος ὥστε ἂν τὸ νῆσι μας δὲν μετατοπίσθηκε μόνο του, θὰ βρεθῇ χωρὶς ἄλλο στὴ θέσιν ποῦ τῶβαλε.

— Θὰ τὸ ἰδοῦμε !

Τὴν ἄλλη μέρα λοιπὸν, μετὰ τὸν ἔξάντα, ὁ μηχανικός ἔκαμε ὅ, τι ἐχρειάζετο γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἦταν σωστοὶ οἱ ἀριθμοὶ ποῦ εἶχε βρῇ τὴν πρώτην φορά. Καὶ ἰδοὺ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἐργασίας.

Τὴν πρώτην φορά, ἡ γεωγραφικὴ θέσις τῆς νῆσου Λίγκολν εἶχε προσδιορισθῇ ἔτσι :

Δυτικὸν μῆκος : ἀπὸ 150° ὡς 155°.

Νότιον πλάτος : ἀπὸ 30° ὡς 35°.

Ἡ δευτέρα ὅμως παρατήρησις ἔδωσε ἀκριβῶς :

Δυτικὸν μῆκος : 150° 30'.

Νότιον πλάτος : 34° 57'.

Μ' ὅλη λοιπὸν τὴν ἀτέλεια τοῦ ἐργαλείου του, ὁ Κύρος Σμιθ εἶχε λογαριάσῃ μετὰ τόση δεξιότητα, ὥστε τὸ λάθος του δὲν ὑπερέβαινε τῆς πέντε μοῖρες.

— Καὶ τώρα, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, ἀφοῦ, ἐκτὸς τοῦ ἔξάντα, ἔχουμε καὶ ἄτλαντα, ἂς ἰδοῦμε, ἀγαπητέ μου Σμιθ, τὴ θέσιν ποῦ κατέχει ἀκριβῶς ἡ νῆσος Λίγκολν στὸν Εἰρηνικόν.

Ὁ Χάρμπερτ ἔφερε τὸν ἄτλαντα πρὸς, καθὼς εἶπαμε, ἦταν τυπωμένος στὴ Γαλλία καὶ ἐπομένως τῇ ὀνόματι ἦταν γαλλικά.

Ἐδίδλωσαν τὸν χάρτη τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὤκεανου καὶ ὁ μηχανικός, μετὰ τὸν διαβήτη στὸ χέρι, ἐτοιμάσθηκε νὰ προσδιορίσῃ τὴ θέσιν.

Ἐξάφνα τὸ χέρι του ἐσταμάτησε με κάποια ἐκπληξιν.

— Μπᾶ ! εἶπε, ὑπάρχει ἕνα νῆσι ὅς αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ Εἰρηνικοῦ.

— Νητί ; ἐρώναξε ὁ Πέγκροφ.

— Τὸ δικό μας βέβαια ! εἶπε ὁ Σπί-

λεττ.

— "Οχι, ὅχι ! ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμιθ. Τὸ νῆσι αὐτὸ ἔχει μῆκος 153° καὶ πλάτος 37° 11', βρίσκεται δηλαδὴ δυόμισι μοῖρες δυτικώτερα καὶ δύο μοῖρες νοτιώτερα ἀπὸ τὴ νῆσον Λίγκολν.

— Καὶ εἶνε ; ρώτησε ὁ Χάρμπερτ.

— Ἡ νῆσος Θαβώρ.

— Μεγάλῃ ;

— "Οχι, ἕνα νησάκι χαμένο στὸν Εἰρηνικόν, ποῦ ἴσως δὲν τὸ ἐπισκέφθηκε κανεὶς.

— Νὰ τὸ ἐπισκερθούμε 'μεῖς ! εἶπε ὁ Πέγκροφ.

— Ἐμεῖς ;

— Γιατί ὅχι, κύριε Σμιθ ; Νὰ κατασκευάσωμε ἕνα καϊκάκι καὶ ἀναλμ-

δάνω νὰ τὸ κυβερνήσω ἐγὼ...μιὰ χαρά !

Ἐπειτα, ὁ ναύτης ρώτησε :

— Καὶ σὲ τί ἀπότασι βρισκόμαστε ἀπ' αὐτὴ τὴ νῆσον Θαβώρ ;

— Ἐκατὸ πενήντα μίλλια περίπου, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμιθ.

— Πρὶ ! ἔκαμε ὁ ναύτης. Καὶ τί εἶνε ἕκατὸ πενήντα μίλλια ; Σὲ σαραντακτώ ὥρες, μετὰ τὸν καιρὸ, ἐφθάσαμε !

— Μὰ πρὸς τί ; ρώτησε ὁ ρεπόρτερ.

— Δὲν ξέρω... Πρέπει νὰ πάμε νὰ ἰδοῦμε !

Ἐτοὶ ἀποφάσισαν νὰ ναυπηγήσουν ἕνα μικρὸ καϊκι, γιὰ νὰ εἶνε ἐτοιμὸ νὰ ταξιδεύῃ κατὰ τὸν Ὀκτώβριο, μετὰ τὴν ἐπιστροφή τοῦ καλοκαιριοῦ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΒΡΑΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

Ἀγαπητοί μου.

ΔΙΓΓΑ λόγια θὰ σὰς γράψω, γιὰ νὰ σὰς πῶ ὅτι ἡ σημερινή μου Ἐπιστολὴ εἶνε ἡ τελευταία αὐτοῦ τοῦ τό-

μου. Γιατί τὰ δύο ἐπόμενα φύλλα, (50 καὶ 51) εἶνε προσωρισμένα γιὰ τὴν «Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως», ὁ δὲ Ἀναστάσιος, καθὼς ξέρουν οἱ παλαιότεροι, τὰ λέει τόσο διεξοδικά, — μετὰ τὸ ραχάτι του, — ὥστε ὅλως ἀφίνει λίγο τόπον γιὰ δύο μικρὰς συνέχειες τῶν μυθιστορημάτων. Ἀλλὰ καὶ τὸ 52 φύλλο, ὅπου σὰν τελευταῖο τοῦ τόμου μας, πρέπει νὰ δημοσιευθῶν τόσα καὶ τόσα πράγματα ἀπαράτητα, δὲν θάχῃ τόπον γιὰ Ἐπιστολή. Ἐτοὶ σὰς ἀποχαιρετῶ σήμερα, μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ σὰς ξαναἰδῶ τοῦ χρόνου.

Μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία πρέπει νὰ σὰς εὐχαριστήσω γιὰ τὴν ἐξαιρετικὰ θερμὴ ὑποδοχὴ ποῦ κάματε φέτος στὴς Ἐπιστολὰς μου. Συχνότατα εἶδα νὰ γράφετε στὴ Διάπλασιν, ὅτι σὰς ἄρεσαν καλὶτερα ἀπὸ κάθε ἄλλης χρονιάς. Γιατί ἄρα γε ; Τὰ θέματα φέτος σὰς ἐνδιέφεραν περισσότερο, ἢ τὰ βρίσκετε γραμμένα μετὰ μεγαλύτερον κέφι ; Ἄν εἶνε τὸ πρῶτον, δὲν μπορῶ νὰ καυχηθῶ, γιατί τὰ θέματα ἔρχονται μονάχα τους, τὰ φέρνει ἡ περίστασις καὶ ἡ κατάστασις. Ἄν ἦταν τὸ δεύτερον, θὰ μ' ἐκολόκευε κάπως περισσότερο. Ἀλλὰ μήπως καὶ τὸ κέφι δὲν ἔρχεται μονάχο του ; Μήπως καὶ αὐτὸ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν κατάστασιν καὶ ἀπὸ τὰς περιστάσεις ;

Σήμερα, εἶχα σκοπὸ νὰ σὰς γράψω γιὰ τὴ σχολικὴ ἐορτὴ τῆς Σημαίας, ποῦ ἔγεινε μετὰ μεγάλην πομπὴν καὶ ἐπισημότητα, τὸ περασμένο Σάββατον, στὸ ἀρχαῖον Διονυσιακὸ Θέατρο. Ἀλλὰ ἡ βραχεῖά μου δὲν χωρεῖ καμμιά περιγραφή. Ἀλλως τε ὅλοι σχεδὸν οἱ Ἀθηναῖοι φίλοι μας εἶχαν παρευρεθῇ, καὶ ὅσο γιὰ τοὺς ἄλλους, μποροῦν νὰ διαβάσουν τὰ καθέκαστα στὴς ἐφημερίδες. Τὸ μόνο ποῦ δὲν θὰ μπορούσαν νὰ διαβάσουν ὅλοι, γιατί δὲν ἐδημοσιεύθη παρὰ σὲ μιὰ μόνο ἐφημερίδα, εἶνε τὸ ἐμπνευσμένο ποίημα ποῦ ἀπήγγειλε ἐκεῖ ὁ γνωστός ποιητὴς κ. Στέφανος Δάφνης. («Ὡδὴ στὴν Κυανόλευκην»). Γι' αὐτὸ εἶπα στὴ Διάπλασιν νὰ τὸ δημοσιεύσῃ καὶ ἀκριβῶς γιὰ νὰ χωρέσῃ τὸ ἄρτι ποίημα, κάνω βραχεῖα τὴν τελευταία μου Ἐπιστολή.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΩΔΗ ΣΤΗΝ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΗ

[Ἀπηγγέθη ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ εἰς τὸ Διονυσιακὸν Θέατρον κατὰ τὴν σχολικὴν ἐορτὴν τῆς Σημαίας, τὸ Σάββατον, 28 Ὀκτωβρίου ἐ.ε.]

Αὐτὸ εἶνε τὸ ἱερὸ πανί τὸ γαλανὸ καὶ τ' ἄσπρον, κομμάτι ἀπὸ ἀνοιξιάντικο καὶ ἔαστερον οὐρανόν, ποῦ εἶνε λευκὸ σὰν τὸν ἀφρὸ τοῦ κύματος ποῦ ἀνθίζει σὲ περιγυλὶ ὁλόμορφον, σὲ πέλαο μακρονόν. Αὐτὸ εἶνε τὸ ἱερὸ πανί, ποῦ ὅταν περνᾷ μπροστά μας ὑγραίνονται τὰ βλέφαρα καὶ σπαρατὰ ἡ καρδιά μας.

Δὲν εἶνε ἡ αὔρα ποῦ ἔρχεται γλυκὰ νὰ τὸ καϊδέψῃ, δὲν τὸ ἀνέμειξε πρόσχαρον ἢ αὔρα ἢ σιγανή ! Εἶνε μιὰ ἀθάνατη πνοὴ ποῦ ὀρμαίνει νὰ ζωτανέψῃ με ἀνατολὴν ἀνέκφραστον τὸ δίχρομον πανί. Τὸ πῆρε κάποια μάγισσα καὶ τὴν καμε χλαμύδα καὶ ἔπ' αὐτὸ καὶ πάλ्लεται ὁλόμορφη ἡ Πατρίδα.

Εἶνε ἡ Σημαία ! Τὴ βλόγησαν παπᾶδες μ' ἄσπρα γένεια μέσ' στὴς σκλαβιάς τὸ τρίσβαθον καὶ ἀπόκρυφον σκολεῖον, ἐκλάψαν μάτια καὶ καρδιές ἐπάνω της, καὶ οἱ κόρες τῆς νύχτης τὴν ὑφαίνανε κρυφὰ στὸν ἀργαλειόν. Σὰν Βόρειο Σέλος ἄστραψε στὴ Λαύρα μιὰν ἡμέρα καὶ ἀπλώθηκε ὡς τὸν ἑβδομὸ οὐρανὸ καὶ ἀκόμα πέρα.

Τὴν πῆραν τῶν παλληκαριῶν τὰ μικροῦτ' ἄντρα τὰ χεῖρα καὶ μέσ' στὰ ποῦ ἐλάμπανε καμπυλωτὰ σπαθιά νικητὰ τὴν περάσανε μέσ' στὴν ὁρμὴ τῆς μάχης σὲ κοροφούνα ἀπάτητα, στὰ δάση τὰ βαθεῖα. Κι' ἐκεῖνη πάντοτε ψηλά,

πάντα ἔλαρ' καὶ ὥραια καιρότανε τὴ δόξα τῆς περήφανης ἡ Σημαίας.

Τὴν πῆγαν καὶ ἐκαθρέφτισε τὴ θεϊκὴ ὁμορφίᾳ τῆς στοῦ Αἰγαίου τὰ πλάτη τ' ἄμετρα, στὴς Πύλους τὰ νερά, τροπαιοφόρα ἐφάνηκε στὰ Ψαριὰνὰ κατάρτια ποῦ οἱ γλάροι τὴ καϊδεύανε μετὰ ἀνοιχτὰ φτερά. Κι' ὅταν μιὰ μέρα ἐοτήθη μεσ' σ' ἡ γλῶσσιν τὰ κάστρα τὴν εἶδαν καὶ ἀνατρίχιασαν τ' ἄστρα, τὰ αἰώνια τ' ἄστρα.

Σημαία ! Στὸ μαῦρον ὄλεθρον ποῦ ἐσκόρπισε μιὰ νύχτα σὲ φλόγες οὐρανόφραστες ψηλὰ ὁ Περσολητής, στὰ παλαιὰ νῆα ὁρμενα σ' ἀνέβασε νὰ γείνης ἐνὸς ὑπέρβου ἀθανάτου ἐκὼς ὁ διαλαλήτης. Καὶ τ' ἀγριεμένα κύματα τριγύρω σου ἐβογγοῦσαν θαρροῦσες καὶ ἦσαν ψαλμοὶ ποῦ σ' ἐδοξολογοῦσαν.

Κι' ὅταν μετὰ χρόνια, μετὰ καιροὺς ἦρθε ἡ μεγάλη μέρα μέσ' στὴς σκλαβιάς τὰ χρώματα νὰ βγάλῃς ἀστραπές, ψηλὰ ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο οἱ θεοὶ σ' ἀντίκρυσαν ὁλόρθου καὶ ἀπὸ χαρὰ ἀντιλάξαν τοῦ Ὀλύμπου αἱ κορυφαί. Κι' ἔτσι οἱ θεοὶ σου στεῖλανε συντρόφισσα τὴ Νίκη γιὰ νὰ σὲ πᾶν τρισένδοξον πρὸς τὴ Θεσσαλονίκην.

Τρόπαια νέα στηθήκανε στὸν ἴσιον σου ἀπὸ κάτου : Νὰ τὸ Μαιζάνι, τὸ Κιλκίς, τῆς Κρέσσας τὰ βουνά ! Σὲ εἶδεν ὁ Τούρκος καὶ ἐνοιώσε τὸν τρόμον τοῦ θανάτου, σ' ἀντίκρυσεν ὁ Βούλγαρος, φεύγει καὶ δὲ θυγὼν. Καὶ σὺ σκεπάζεις τοὺς νεκροὺς, τοὺς λυτρωμένους σμῆνεις, καὶ πάντα δρόμον φωνεῖς μέσ' στὸ σκοτάδι ἀνοίγεις !

Ποιὰ λύρα ἔχει τὴ δύναμιν γιὰ νὰ σὲ ψάλλῃ ἐπάξια : Εἶσαι τῆς θείας Ἑλλάδος μας ἡ ἅγια Εἰκόνα Ἐσού, εἶσαι ἡ λαχτάρα ποῦ λιγαίει τὰ γόνατα τῶν σκλάβων, εἶσαι τοῦ Γένους τ' ὄραμα, Σημαία μας χρυσή, ποῦ ὅταν τὰ μάτια ἐπάνω σου μετὰ σέβας τὰ καρφώνει θαρρῶς καὶ κάποιο οὐράνιο φῶς πῶς σὲ περικυκλῶνει.

Χαῖρε, γαλιζία καὶ ἱερὴ καὶ τιμημένη, ὦ χαῖρε ! ὁ γέρον Θούλος πάντοτε τὸ λέει στὴ σιλάβα γῆ : Θὰ ὀθῇ μιὰ μέρα ὁ Ἄγγελος καὶ στὴ ρομφαίαν ἐπάνω θὰ σὲ κρατῇ φωτόλουστον καὶ θὰ μὲς ὀδηγῇ. Στὴν Πόλιν τῶν ὀνείρων μας, ποῦ αἰῶνες σὲ προσμένει νὰ κυματίσῃς μιὰν αἰγὴν ἀτρόμητη ἀπλωμένη !

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΑ

(Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Τὸ πρόσωπό της, ἀνέκφραστο συνήθως, φανέρωνε τώρα ἕναν οἰκτο βαθύ...

— Κακόμοιρο παιδί! ψιθύρισε ὑποχώρησε λοιπόν. Τὸν ξέρω ἐγὼ τὸν ἄντρα μου καλὰ· δὲν θὰ βγῇ ἀπὸ δῶ-μέσα, παρὰ τὴν ἡμέρα ποῦ θὰ ὑποκύψῃς στὸ θέλημά του. Ἔτσι εἶνε αὐτός!..

— Μ' αὐτὸ ποῦ μοῦ γυρεύει, δὲν εἶνε γιὰ μένα, ἀποκρίθηκε κλαίγοντας ὁ Πετράκης.

— Τὸ ξέρω, παιδί μου, τὸ ξέρω. Μὰ μήπως κι' ἀπὸ μένα γύρεψε πράγματα ποῦ ἦταν γιὰ μένα;...

— Ὡστε καὶ σὰς, σὰς κρατεῖ ἐδῶ μὲ τὴ βία, ἀπόρησε ὁ Πετράκης, καὶ σὰς ἀναγκάζει νὰ τὸν βοηθήτε στὴς δουλειές του, χωρὶς νὰ θέλετε;

Ἡ Καρακάξα ἐκούνησε τὸ κεφάλι της, χωρὶς νὰ ποικιθῇ. Κ' ἔτσι, ἀμίλητη, ἄρισε τὸ ψωμί καὶ τὸ νερό κ' ἐτοιμάσθηκε νὰ φύγῃ.

Ὁ Πετράκης κατὰλαβε, ὅτι δὲν ἤθελε νὰ τοῦ ἐξηγηθῇ, νὰ τοῦ ἀνοιχθῇ περισσότερο. Ἔτσι θὰ τῆς ἐφυγε ἐκεῖνος ὁ λόγος καὶ τώρα μετανοοῦσε.

Αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

— Ἐννοια σας, κυρία, τῆς εἶπε, κ' ἐγὼ δὲν θὰ πῶ σὲ κανένα λέξι ἀπ' ὅ,τι μοῦ εἶπατε.

— Μὰ δὲν σοῦ εἶπα καὶ τίποτα, ἀποκρίθηκε ἡ Καρακάξα. Ἐπειτα τὸ ξέρω πῶς ἐσύ εἶσαι καλὸ παιδί!..

Κ' ἐπρόσθεσε:

— Ἀλήθεια, ἄνοιξε κανένα κουτί κονσέρβα. Ἐδῶ μέσα ἔχει ὅ,τι θές.

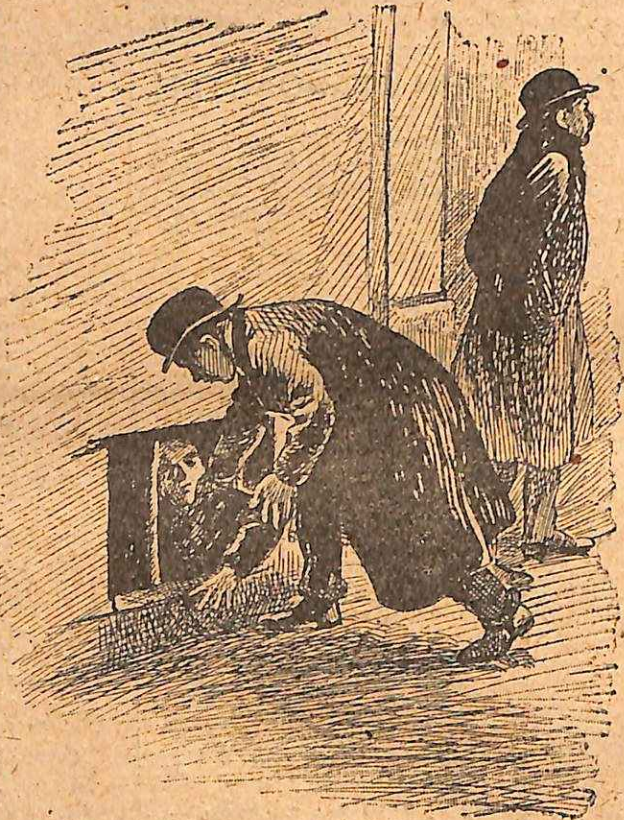
— Εὐχαριστῶ πολύ, κυρία, ἀποκρίθηκε ὁ Πετράκης, μὰ μόνος μου δὲν θὰ πάρω τίποτα.

«Κουτὸ παιδί!» συλλογίσθηκε ἡ Καρακάξα. Καί, σήκωνουσα τοὺς ὤμους μὲ ἀπορία, βγήκε ἀπὸ τὴν ἀποθήκη κ' ἐκλείδωσε τὴν πόρτα.

Τότε βλάστησε στὸ κεφάλι τοῦ Πετράκη μιὰ ἰδέα, μεγάλωσε γρήγορα, προσδιορίσθηκε κ' ἔγινε ὀλόκληρο σχέδιο σωτηρίας: Ὁ μικρὸς θὰ ὑπεκρίνετο ὅτι ὑποτάσσεται, ὅτι δέχεται νὰ ἐκτελέσῃ τὰς διαταγὰς τοῦ παραφέντη. Θὰ πῆγαινε μ' αὐτὸν καὶ μὲ τὸν Φερμύνο ὡς τὸ σπῖτι ποῦ ἐπρόκειτο νὰ κλέψουν. Ἄν μπορούσε τώρα νὰ τοὺς γελᾶσῃ, νὰ

τοὺς ξεφύγῃ στὸ δρόμο, θὰ τῶκανε βέβαια. Ἀλλὰ δὲν ἦταν πιθανόν. Τὸ πιθανώτερον ἦταν, ὅτι οἱ δύο ἐκεῖνοι θὰ τὸν ἐπρόσεχαν καλὰ, δὲν θὰ τὸν ἄφηναν ἀπὸ τὸ χέρι, ὡς ποῦ θὰ ἔφθαναν στὸν φεγγίτη τοῦ ὑπογείου, ἀδιάρροτο! Ὁ Πετράκης θὰ ἐφαίνετο πειθήνιος ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή. Καὶ θὰ ἐμπαινε ἀπὸ τὸ φεγγίτη στὸ ὑπόγειο. Ἀλλ' ἄμα εὐρίσκετο πὰ μέσα στὸ σπῖτι μονάχος του, — ἐκεῖνοι δὲν μπορούσαν νὰ μποῦν, — δὲν θὰ ἔτρεφε καθόλου νὰ τοὺς ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, ἀλλὰ θὰ τοὺς ἄφινε νὰ περιμένουν ἐκεῖ-ἀπὲξ ὡς τὸ πρωί.

Ἐπιτέλους θὰ ἐδαρύνοντο καὶ θάφευγαν. Τί ἄλλο μπορούσαν νὰ κάμουν; Καὶ τότε ὁ Πετράκης θὰ παρουσιαζέτο εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ σπιτιοῦ, ποῦ θὰ εἶ-

Ὁ Φερμύνος ἐσπρώξε τὸ παιδί!..

χαν ξυπνήσῃ τὸ πρωί, καὶ θὰ τοὺς διηγείτο ἀπὸ ποῦ κίνδυνο τοὺς ἐγλύτωσε.

Τὸ σχέδιο αὐτὸ ἦτο βέβαια παράτολμο. Ἄν τὸν ἔβλεπαν, ἔξαφνα, νὰ περνᾷ τὴ νύκτα ἀπὸ ἕνα φεγγίτη ὑπογείου, θὰ τὸν ἐπιτιμῶν ὡς κοινὸ λωποδύτη. Καὶ θὰ τὸν ἐπίστευαν ἂν ἔλεγε ὅτι δὲν πῆγαινε νὰ κλέψῃ τὸ σπῖτι, ἀλλὰ νὰ τὸ σώσῃ ἀπὸ τοὺς κλέφτες; Ἀλλὰ πῶς, χωρὶς νὰ διατρέξῃ τὸν φοβερό αὐτὸ κίνδυνο, μπορούσε νὰ βγῇ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ἀδιέξοδο; Τὸ θάρρος δὲν θὰ τοῦ ἔλειπε... Τώρα ἡ συνειδήσις του εἶχε ἀπαλλαγθῇ ἀπὸ ἕνα μεγάλο βάρος καὶ στὸ σκοτάδι τῆς ἀποθήκης ἐκείνης, ὁ Πετράκης, ἄμα πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ περῇ ὡς ἄνθρωπος, ὅ,τι κι' ἂν

ἐμελλε νὰ πάθῃ, αἰσθάνετο τὸν ἑαυτοῦ του ἀνακούφισμένο, σχεδὸν εὐτυχῇ...

Περίμενε ἀκόμη λίγο, σὰν νὰ τοῦ ἔμενε κάποιος τελευταῖος διαταγμός. Ἐπειτα, μὲ ξαφνικὴ ἀπόφασιν, ἄρχισε νὰ κτυπᾷ τὴν πόρτα μὲ τὸ γρόθο του δυνατά. Ὁ ἴδιος ὁ παραφέντης τὴν ἀνοίξε καὶ ρώτησε:

— Λοιπόν;

— Λοιπὸν τάποράσις. Ἐρχομαι μαζί σας στὴν ὁδὸν Εἰρήνης.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! Ἄρ' τῶξερα ἐγὼ πῶς αὐτὸ θὰ προτιμοῦσες, παρὰ νὰ πεθάνῃς ἐκεῖ μέσα τῆς πείνας! Ἄς εἶνε, καλὰ ἔκανες. Μπράβο, παιδί μου!

Κ' ἐπρόσθεσε, σὰν ἄνθρωπος μὲ πείραν, ποῦ εἶδαν πολλὰ τέτοια τὰ μάτια του:

— Τὸ πρῶτο βῆμα εἶνε πάντα δύσκολο... Τώρα ποῦ ἀποφάσισες νὰ τὸ κάμῃς, δὲν θὰ στενοχωρηθῇς ἄλλη φορὰ. Θὰ ἰδῇς, θὰ ἰδῇς τί ὥραϊα ποῦ τρέχει κανεὶς ἐς αὐτὸ τὸν δρόμο!

«Βέβαια, συλλογίσθηκε ὁ Πετράκης, γιατί εἶνε κατήφορος!..»

Δὲν εἶπε ὅμως τίποτα. Κι' ὁ παραφέντης ἔφυγε, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὴν ζωωματιὰ τῆς ἄγριας ἀποφάσεως, ποῦ ἀνάλκωνε τὸ μέτωπον τοῦ μικροῦ τοῦ φυλακισμένου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΕΚΔΡΟΜΗ

Ἀπὸ τὸν φεγγίτη

Τὸ «κόλπο» ἀποφασίσθηκε νὰ γίνῃ αὐριο. Ἐπρόκειτο κυρίως νὰ λεηλατήσῃ ὅχι τὸ σπῖτι, ἀλλὰ τὸ μαγαζὶ ποῦ ἦταν ἀπὸ κάτω, τὸ ἀδαμαντοπωλεῖο κάποιου Καντέν. Ὁ Πετράκης εἶχε ξανακούσῃ αὐτὸ τὸ ὄνομα. Ἀλλὰ ποῦ... πότε;... Προσπάθησε νὰ θυμηθῇ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατῴρθωσε...

Ὁ παραφέντης τοῦ εἶδει τὸ σχέδιο τοῦ σπιτιοῦ. Πρῶτα ἦταν τὸ ὑπόγειο, ἔπειτα μιὰ σκάλα κ' ἔπειτα ἕνα δωμάτιο, ὅπου κοιμοῦνταν πότε ὁ κ. Καντέν καὶ πότε ὁ συνέταιρός του γιὰ νὰ φυλάγουν τὸ μαγαζὶ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

XC

Ἀποσταμένη ὁπὸς καρδιά, μπρὸς στὴν χαρὰ λουράζει, καθὼς τὸ κύμα ὀρθοποτᾷ βουρὸν κι' ἀπροξέσπαζέι, σὰν ξεφαντώνει ἡ λαγαριά 'στὸ ἡλιόλουστο μελτέμι, ἔτσι, γυμνὴν, ἡ καλαμιά μαζεύεται καὶ τρέμει...

XCΙ

Ἀγνάθι ὀλόρθο 'ς τὴν ὀχθιά, φονιάς κρυφὸς καὶ ψεύτης — κρατεῖς τὸ κατωκύλημα κι' ὡς γιὰ νὰ σώσῃς, πέφτεις... Τί, κι' ἂν βριστᾷς τὸ νύχι σου; βαστάει γιὰ νὰ σπαράξῃ! κ' ἡ παππαροῦνα, ποῦ ἀρπάζεις, σὺ στάλα ἀπὸ αἷμα μοιάζει.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΕΥΚΙΟΣ Ε. ΖΗΝΩΝ (Βουρὸ τῆς Μανωλιάσας) ἐν Λεμεσῷ. Διὰ τὸν Σύλλογ. Ἀνικητῶν. Β' Βραβεῖον 16ου Διαγων. Ξεσπαθῶμ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΟΡ. ΚΑΤΣΑΡΗΣ (Μέλλον Ναυάρχος) ἐν Ἀθῇ-ναις. Α' Βραβεῖον 152ου Διαγων. Ἀύσεων Πνευματ. Ἀσκήσεων.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΦΑΡΟΣ (Ἐλ-λην), ἐν Πάτραις. Πρῶτον Βρα-βεῖον 159ου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Ἀλληγημάτων.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ν. ΦΡΑΓΚΙΑΣ (Μικρὸς Ζωγράφος), ἐν Ἀθῇ-ναις. Δεύτερον Βραβεῖον 15ου Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθῶματος.

ΒΡΕΦΙΚΗ ΖΩΗ

Ἄργα περνᾷ ὁ καιρὸς. Ἀμετάβλητες, ἡ μέρα κ' ἡ νύκτα ἀνεβαίνουν καὶ κατεβαίνουν, σὰν τὴν ἀμώτιδα καὶ τὴν παλαιοῖα μιᾶς ἀπέραντης θάλασσας. Ἡ ἐβδομάδες κι' οἱ μῆνες τελειώνουν καὶ ξαναρχίζουν. Κ' ἡ συνέχεια τῶν ἡμερῶν εἶνε σὰν μιὰ ἰδια ἡμέρα.

Ἡμέρα ἀτέλειωτη, σιωπηλή, ποῦ τὴ σημειώνει ὁ ὁμοῖος ρυθμὸς τοῦ φωτός καὶ τοῦ σκότους, κι' ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς τοῦ ναρκωμένου πλάσματος, ποῦ ὄνειρεται στὰ βάθη τῆς κούνιας του, — ἡ ἐπιτακτικὴς τοῦ ἀνάγκης, ὀλιβερές ἡ χαρούμενες μὰ τόσο κανονικὴς, ὥστε ἡ μέρα κ' ἡ νύκτα ποῦ τῆς φέρουν, λὲς καὶ φέρνονται ἀπ' αὐτές.

Τὸ ἐκκρεμὲς τῆς ζωῆς κουνιέται βαρεῖα. Τὸ βρέφος σιγὰ-σιγὰ μεγαλώνει. Ἐνας βραδὺς σφυγμὸς εἶνε ἡ ζωὴ του κι' ὅλα τὰλλα ὄνειρο. Πολλὰ ὄνειρα ἀσυνάρτητα, ἀσχημάτιστα, κουρελιασμένα, μιὰ σκόνη ἀτόμων ποῦ χορεύουν ἄτακτα στὴν τύχη, μιὰ ἰλιγγιώδης δίνη ποῦ περνᾷ καὶ προξενεῖ γέλιο ἢ φρίκη. Φωνές, κλάματα, πρόσωπα ποῦ μορφαίνουν, πόνοι, τρόμοι, γέλια, ὄνειρα, ὄνειρα, ὅλο ὄνειρα... — Ὁνειρο τὰ πάντα, καὶ τὴ νύκτα καὶ τὴν ἡμέρα.

Καὶ μέσα στὸ χάος αὐτὸ, ἡ λάμψις τῶν φιλικῶν ματιῶν ποῦ τοῦ χαμογελοῦν, — τὸ κύμα τῆς χαρὰς ποῦ ἀπὸ τὸ μητρικὸ κορμί, ἀπὸ τὸ στήθος ποῦ τὸ φυσκώνει τὸ γάλα, χύνεται μέσα στὸ δικό του, — ἡ δύναμις ποῦ εἶνε μέσα του, ἡ τεράστια κι' ἀσυνείδητη ἐκείνη δύναμις ποῦ συναθροίζεται ὀλοένα, ὁ ἀνήσυχος ὠκεανὸς ποῦ μυκάται στὴ στενὴ φυλακὴ τοῦ βρεφικοῦ ἐκείνου κορμιό.

Ὅποιος θὰ μπορούσε νὰ διαβάσῃ μέσα του, θὰ ἔβλεπε κόσμους μισοθαμμένους

στὸ σκοτάδι, νεφελώματα ποῦ φτειάνον-ται ὀλοένα, ἕνα Σύμπαν ποῦ σχηματίζε-ται. Ἡ ὑπαρξὶς του δὲν ἔχει ὄρια. Εἶνε πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει!

Οἱ μῆνες περνοῦν. Νησιὰ μνήμης ἀρχίζουν νὰ ξεπροβάλλουν ἀπὸ τὸν ποταμὸ τῆς ζωῆς. Εἶνε πρῶτα κατὶ νησάκια μικρά, βράχοι ποῦ μόλις ξεβγαίνουν ἀπὸ τὴν ἐπισφάνεια τῶν νερῶν. Γύρω τους, πίσω τους, στὸ μισόφωτο ποῦ γλυκοχαράζει, ἐξακολουθεῖ νὰ πλάνεται ὁ μεγάλος κι' ἡσυχος ποταμὸς. Ἐπειτα καινούργια νησάκια, ποῦ τὰ χρυσώνει ὁ ἥλιος.

Ἔτσι, ἀπὸ τὴν ἄβυσσος τῆς ψυχῆς, ἀναδύουν κάποιες μορφὲς ἐκπληκτικῆς κα-θαριότητος. Στὴν ἀπέραντη ἡμέρα ποῦ ξαναρχίζει, αἰωνίως ἡ ἴδια, μὲ τὸ μονότονο καὶ δυνατό λίκνισμά της, ἀρχίζει νὰ διαγράφεται ὁ κύκλος, ὁ χορὸς τῶν ἡμερῶν, ποῦ κρατιῶνται ἀπὸ τὰ χέρια, ἄλλες μὲ πρόσωπα γελαστά, ἄλλες μὲ σκυθρωπά. Ἀλλὰ οἱ κρίκοι τῆς αλυσίδας σπάνουν ὀλοένα κι' ἡ ἀναμνήσεις ἀνταμώνουν ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν ἐβδομάδων καὶ τῶν μηνῶν...

Ὁ Ποταμὸς... Ἡ Καμπάνες... Ὅσο μακρὰ κι' ἂν ἀναθυμᾷται, 'ς ὅποια ὥρα τῆς ζωῆς του κι' ἂν ξαναγυρίξῃ, ἀκούει πάντα τῆς βαθυῆς τους φωνῆς, τὸ γνῶριμό τους τραγοῦδι.

Εἶνε νύκτα — μισοκοιμάται... Ἐνα γλω-μὸ φῶς ἀσπρίζει τὸ τῆξι... Ὁ ποταμὸς βροντᾷ... Στὴ σιωπῇ, ἡ φωνὴ του ἀνεβαίνει πανίσχυρη. Αὐτὴ κυριαρχεῖ 'ς ὅλα τὰ πλάσματα. Πότε χαϊδεύει τὸν ὕπνο τους καὶ φαίνεται ἐτοιμὴ νὰ κοιμηθῇ, νὰ σβύσῃ κι' αὐτὴ. Πότε θυμώνει, οὐρλιάζει σὰν λυσσασμένο ζῶο ποῦ θέλει νὰ δαγκάσῃ. Τώρα ἡ θυμωμένη φωνὴ πέφτει, γίνετα μωρυμύρισμα ποῦ ἔχει ἀπειρη γλύκα, ἤχοι ἀσημένιοι, σὰν νὰ τοὺς κά-

νουν καθαρά κουδουνάκια ἡ παιδιὰ ποῦ γελοῦν. Μιὰ μουσικὴ ποῦ χορεύει. Μεγάλη φωνὴ μητρική, ποῦ δὲν κοιμάται ποτέ! Αὐτὴ νανουρίζει τὸ βρέφος, ὅπως νανούρισε, τόσους αἰῶνες, τόσες γενεές πρὶν ἀπ' αὐτὸ! Εἰσχωρεῖ στὴ σκέψιν τοῦ διαποτίζει τὰ ὄνειρά του, τὸ τυλίγει μὲ τὸν μανδῶα τῶν ὕστερον τῆς ἀρμονιῶν...

Ἡ Καμπάνες... Νὰ ἡ αὐγὴ!... Ἀνταποκρίνονται: κάπως μεταλλοκινε-θλιμμένες, φιλικὲς ὅμως, ἡμέρες. Στὸν ἥχο τῆς ἀργῆς τους φωνῆς, σμῆνῃ ὄνει-ρων ἀνεβαίνουν, ὄνειρα περασμένα, κῆποι, ἐλπίδες, λύπες πλάσμάτων ἄλλων, ποῦ πέθαναν, ποῦ τὸ βρέφος δὲν τὰ γνώρισε, ποῦ ὑπῆρξαν ὅμως, ἀπὸ ὑπάρχουν μέσα του, ἀπὸ ξαναγυρίζουν κι' ἀναζοῦν. Αἰῶνες ἀναμνήσεων ξυπνοῦν μ' αὐτὴ τὴ μουσική. Πόσα πένθη, πόσες γιορτές!...

Κι' ἀπὸ τὸ βάθος τῆς κάμαρας, σὰν ἀκούει τῆς καμπάνης, τοῦ φαίνεται ὅτι βλέπει νὰ περνοῦν ὥραϊα ἡχηρὰ κύματα, ἐλεύθερα πουλιὰ κ' ἡ χλιαρὴ πνοὴ τοῦ ἀνέμου. Μιὰ γωνία γαλάζιου οὐρα-νοῦ χαμογελᾷ στὸ παράθυρο. Μιὰ ἀκτίδα τοῦ ἡλίου γλυστρεῖ ὡς ἐπάνω στὸ κρεβ-βάτι, ἀνάμειξ ἀπὸ τοὺς μπερντέδες. Ὁ μικρὸς κόσμος, ὁ γνῶριμος στὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ, ὅλα ὅσα βλέπει ἀπὸ τὴν κούνια του, καθὲς πρῶι ποῦ ξυπνᾷ, ὅσα ἀρχίζει μὲ μὴν, μὲ τόσες προσπάθειες, νὰ ξεχωρίξῃ καὶ νὰ ὀνοματίξῃ, γιὰ νὰ τὰ χυρεύσῃ, — τὸ βασιλεῖο τοῦ φωτίζεται.

Νὰ τὸ τραπέζι, ποῦ τῶνε, τὸ ντουλάπι ὅπου χώνεται γιὰ νὰ παῖξῃ, τὸ πλακοστρω-μένο πάτωμα ὅπου σέρνεται καὶ τὸ χαρτί τῶν τοίχων μὲ τῆς ζωγραφιῆς, ποῦ τοῦ διηγοῦνται ἕνα σαρὸ ἀστεῖες ἡ τρομαχτι-κὲς ἱστορίες, καὶ τὸ ρολόγι ποῦ λέει λόγια ψευδᾶ, ποῦ μόνος αὐτὸς τὰ κατα-λαβαίνει. Πόσα πράγματα μέσα σ' ἐκείνη τὴν κάμαρα! Δὲν τὰ γνωρίζει ἀκόμη ὅλα.

Και κάθε μέρα κάνει εξερευνήσεις στο Σύμπαν αυτό που είναι δικό του—όλο δικό του. Τίποτα δεν του είναι αδιάφορο: όλα έχουν αξία, κι' ο άνθρωπος κι' η μύγα' όλα τ'όλο ζουν' ή γάτα, ή φωτιά, το τραπέζι, τα μωρά της σκόνης που χορεύουν σε μια ήλιε ακτίνα. Η κάμαρα είναι μια χώρα' ή ημέρα είναι μια ζωή. Πώς να χαδίση κανείς, πώς να βοηθή τον έαυτό του, μέσα στην απέραντη έκταση; Ο κόσμος είναι τόσο μεγάλος! Χάνεται κανείς μέσα σ' αυτόν! Κ' εκείνα τα πρόσωπα, εκείνα τα κινήματα, εκείνοι οι κρότοι που σχηματίζουν δλόγυρά του μια δίνη, μια παραζάλη ακατάπαυστη! Επιδέλνους κουράζεται, τα ματάκια του κλείνουν, αποκοιμείται.

[Από τον «Ζαν-Κριστόφ» του Ρομάν Ρολλάν.]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 168ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

[Γ'Ιδε φυλλάδιον 37ον, σελ. 298]

Κοίμα να μην έχω τόπο! Είναι τόσα καλά διηγήματα, που θάβιζαν μια ξεχωριστή κρίση το καθένα, για όλους διδακτική! Αλλά πρέπει να περιορισθώ σε πολύ λίγα, μόνο 'ς εκείνα που διαφιλνεύτησαν το Α' Βραβείο.

Το πρωτοτυπώτερο, το εξυπνότερο, το νοστιμώτερο, είναι το διήγημα του Μαντοπούλου. Θα τ'ο προτιμούσα χωρίς άλλο, αν μερικές ευφυολογίες δεν μου φαινόταν κάπως παρατόλιμες, ακαλαίσθητες και τωσ' ίσως ακατάλληλες για παιδιά. Δεν μπορώ να της αναφέρω, γιατί τότε θα ήταν... σά να τ'ο εδωμοσίου.

Πολύ στρογγυλή, και πολύ κομψή, και αρκετά εξυπνη ή διήγησις του Βουλγαροκτόνου. Αλλά έχει τούτο το ελάττωμα: ότι για να εννοηθί, είναι απαραίτητες κ' η εικόνας. Έγώ έχω ήθελα ένα διήγημα, βασισμένο βέβαια στις εικόνες, αλλά που να στέκεται και μονάχο του. Όχι δηλαδή «συμπλήρωμα», αλλά έργο αυτότελές.

Θα προτιμούσα τη διήγησις του Τραγουδιού, που έχει τα ίδια σχεδόν προτερήματα, χωρίς το ελάττωμα που είπα. Αλλά κι' αυτή 'ς ένα-δυό μέρη σκοντάφτει. Έξωθεν εκεί που λέει, ότι ο κόρακας, «βλέποντας αέτι συντροφία του, απαλλάσσεται μ' ένα δυνατό τίναγμα από το καπέλλο». Μ' αν έβλεπε τέτοιο πράγμα ο Ειρηνοδίκης, θα έξηγούσε το θαύμα και δεν θα λεγε ότι «κάπου-κάπου στοιχειώνουν και τα καπέλλα». Όχι τ' ωραίο είναι να χάση ο Ειρηνοδίκης το καπέλλο απ' τα μάτια του και να μη μάθι ποτέ τί συνέβη.

Έτσι τ'όχει η Κάκια, και μάλιστα βασίζεται πολύ 'ς αυτό. Στο διήγημά της, ο ίδιος ο Ειρηνοδίκης διηγείται την έκπληκτική ιστορία σάν ένα θαύμα. Αλλά και η Κάκια πέρφτει 'ς ένα λάθος, το αντίθετο του Βουλγαροκτόνου: «Οι το διήγημα δεν ταιριάζει με της εικόνες. Γι'ατί ή εξήγησις σ'α λύσις, έρχεται στο τέλος, ενώ ο αναγνώστης, από της εικόνες, την ξέρει εξ' αρχής. Θα πησε: Μά το διήγημα δημοσιεύεται σήμερα χωρίς εικόνες.—Αδιάφορο! Έγώ τ'ο ήθελα τέτοιο, ώστε, αν είχα τόπο να έβραζα πάλι και της εικόνες.

Και το Χανουμάκι γράφει με πολύ χιού-

μορ. Έχει μάλιστα ένα πολύ πρωτότυπο τέλος. Ακούστε το: «Κάτω, στη μέση του χωμαφιού, ήταν ένας αερένιος, για σιγά-τις των πουλιών. Κατά σύμπτωση, το καπέλλο κάθεται στο αερένιο του κεφάλι. Κι' ο καίμενος ο κύριος Ειρηνοδίκης συλλογίζεται με παράπονο.—Πάντα κακότυχος! Αν ήμουν τώρα στη θέση του, το καπέλλο μου δεν θα μ' εύρισκε μονάχο του;—Αλλά το νόστιμο αυτό τέλος, που ίσα-ίσα ξεχωρίζει το διήγημα, συγχρόνως το χαλά. Γιατί δεν είναι εκείνο που θέλουμε. Το όποιο αποδεικνύει, ότι όλες ή νοστιμιές δεν χωρούν 'ς ένα διήγημα, που πρέπει να γραφί επάνω σε ορισμένες εικόνες και να σταλή σε Διαγωνισμό.

Στο διήγημα του Θαλασσοπούλου δεν βρίσκω κανένα τέτοιο ελάττωμα. Εκτός του Μαντοπούλου, συναγωνίζεται στην εξυπνάδα τα άλλα. Είναι πιστό, απλό, χωρίς πολλά «φούμαρα». Η ψλώσά του πολύ καλή. Και το προτιμώ για δημοσίευσί, επομένως για Α' Βραβείο.

Μη νομίζετε όμως ότι είναι πολύ κατώτερα όλ' αυτά που παίρνουν Πρώτο Έπαινο. Μόνο που κάπου-κάπου, βρίσκεται 'ς αυτά κανένα λάθος πιο χοντρό. (Έξωφρα το «Ελληνικόν» Ιδεώδες φαντάζεται ότι ο Ειρηνοδίκης ξυπνά από τα κρά-κρά του κόρακα. Μά τότε θα καταλάβαινε πως τρώσσε στο καπέλλο του.) Απεναντίας, τα διηγήματα που παίρνουν Δεύτερο Έπαινο δεν είναι τόσο πολύ καλογραμμένα (έννοοι σάν του Πρώτου). Όλα όμως έχουν ένα δυό προτερήματα, που χωρίς αυτά, θα περνούσαν στον Τρίτο.

Δυό λόγια για τ'ονόμα του κ. Ειρηνοδίκη. Όποιο να φαντάσθητε, τού τώδωσαν οι διηγηματογράφοι μας! Τον είπαν Φαλάκρας, Χαρότισιμο, Δικαιικό, Δικαίο, Ατουλίδι, Κουλαρά, Φουσκομένο κτλ. κτλ. Ο Μαντόπουλος τον ονομάζει «κύριον Έπεικοπούλου, ειρηνοδίκην εν Αυστηρουπόλει». Αυτό μου άρεσε απ' όλα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Θαλασσοπούλι [25Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αθανάσιος Γ. Μαντόπουλος [25Ε].—Βασίλειος ο Βουλγαροκτόνος [24Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τραγουδί της Λευτεριάς [23Ε].—Κάκια [22Ε].—Χανουμάκι [21Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [20Ε] εις έκαστον): Νικητής της Αύριον, Κλέφτικο Βόλι, Έλληνική Σημαία, Προγκηπισσα των Δολ. λαρίων, Γλυκιά Πατρίδα, Απόγονος του Καίσαρος, Γεώργ. Ζαγλακίδης, Δημ. Διον. Φωτόπουλος, Γελοιογράφος, Μεγάλη Έλλάς, Έλληνικόν Ιδεώδες, Ιδεώδης Έλλάς, Δημ. Π. Βορόπουλος, Νικηφόρον Ξίφος, Θρίαμβος του Δικαίου, [Δάρνης Στέφανος, Έλευθερίος Έλευθεριάδης, Τιάγκος, Ίερός Αγών, Αουλούκα Σ. Κουβαράς.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [15Ε] εις έκαστον): Μεσοσημική Ακτίη, Γέρος του Μωρηά, Στρανιά Αύρα, Έθνοφυλάξ, Δώρα Στυριδάκη, Χρυσόφτερη Έλλιδα, Έλλις της Έλλάδος, Ξανθή Πογκηποπούλα, Λουλουδί της Καρδιάς, Αυτοκρατορία του Βυζαντίου, Τρελλός Κεφαλονήτης, Φαιδρός, Μαχησρία, Άνοιξιάτικο Αεράκι, Διάττων Αστήρ, Χρυσή Καρδιά, Παγκόσμιον Όνειρο, Φασκαλιάς, Ενετικόξ Δέον, Βαρβαρομάχος Έλλάς, Άγγελος Έπ. Θεοφιλόπουλος, Έγγλεξάνι, Δικέφαλος Άετός, Κοσμοκράτωρ, Ωραία Λύσις, Κυπριακή Εύκλεια.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [10Ε] εις έκαστον): Άλέξ. Ν. Βασιλάκης, Κωνστ. Δ. Έλευθεροδάκης, Άνδρέας Αντωνιάδης, Ούρανιος Αστήρ, Μελαγχρονό Διαβολάκι, Άλκις, Άρης, Χρυσή Ακτίς, Άνθος του Άγρου, Άνθισμένο Μογοπάτι, Σπυρίδ. Δημ. Κουτσουπίδης, Διαβολάκι των Πυργίων, Κωστούλα Γ. Παναγιωτοπούλου, Λευτεριά στούς Σκλάβους, Άλχημονότης Σύρος, Ιωάννης Κατσόγιαννης, Εύελπις Νέος, Πολικός Αστήρ, Πλειάς, Άθάνατο Ναυτάκι, Ήρωας του Σουλίου, Νεαρός Ντέκετιβ, Εύγενής Ίπποτης, Άνεσπερος Δόξα, Καρυάτις, Άνοικτόκαρδος.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (από [6Ε] εις έκαστον): Πέτρος Π. Μεσολογγίτης, Ημέρα της Έλευθερίας, Μικρός Αθηναίος, Ναυτοπάις, Άθάνατος Δόξα, Στυρ. Π. Νικολαΐδης, Μαγευτική Θέα, Νικόλαος Γ. Αθανασίου, Άνδρέας Σ. Πασαπυρόπουλος, Φράουλα των Δασών, Έλευθερωθείσα Έλληνοπούλα, Ήρωας του 1917, Παναγιώτης Φενελών Παρής, Νικόλαος Έπ. Ναλπάντης, Νεαρός Έφοπλιστής, Άθως, Φρειδερίκος, Ναυτάκι της Λήμνου, Οδοπόρος, Κουκλίτσα, Θεοδώρης Κουβαράς, Βασιλεύς των Δασών, Άνδρέο Κυπριόπουλο, Δώρα του Όρφους, Νικηφόρος Στρατηλάτης, Κυπριακός Αστήρ, Έρρηδος Έρμης, Γλυκία Αύρα, Κεραυνός, Α. Δ. Χ., Ίω. Χ. Αγγελάκης.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ ΤΟΥ Κ. ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗ

[Το βρεβευθέν διήγημα του 168ου Διαγωνισμού.]

Ο κ. Φαλάκρας ο ειρηνοδίκης είχε πάει τις προάλλες περίπατο στην έξοχη. Χοντρός όμως καθώς είναι ο καίμενος, κουράστηκε με την πολλή ζέση, ιδρώσε και γι' αυτό έκασσε βαρύς βαρύς κάτω από ένα ψηλό πλατύκιό δέντρο, έβγαλε το ψηλό του καπέλλο (είχε πάντα την αδυναμία να φοράη ψηλό, για να φουσκώνη περισσότερο μπροστά στους χωριάτες του, στο Κοντοχώρι), τώβαλε πάνω σε μιά μεγάλη πέτρα δίπλα του, ακούμπησε την φιάσκα με το παλιό κρασί απάνω στην άλλη φιάσκα της κοιλάς του, έροοφησε μιά, μιά καλή, κ' ένοιωσε τέλος τα βλέφαρά του να κατεβαίνουν μόνα τους σ' ένα γλυκό-γλυκό ύπνο. Ένας κόρακας όμως, που από μακριά τοίκαζε έντ'όψη του το παράξενο εκείνο πράμα πάνω στην πέτρα (το ψηλό καπέλλο), ήρθε κοντά, έκασσε απάνω και με το μικρό του κεφαλάκι άρχισε να συλλογίζεται τί τάχα νάναι αυτό το κουτί. Στο τέλος, φαίνεται, τού άρεσε, γιατί έβγαλε μέσα το κεφάλι του, έβγαλε το καπέλλο για κουκούλα και το παράξενο αεροπλάνο ξεκίνησε στόν άέρα από τον κρότο όμως ξύπνησε ο κ. Φαλάκρας και με τρόμο βλέπει το καπέλλο του να χαμηλοπετάη (τα πόδια του κόρακα δεν τ'ο έβλεπε, γιατί ήταν από πίσω.)

Έτρεξε να το πιάση, γιατί νόμισε, πως το πήρ' ο άέρας, μιά έξωφρα το βλέπει να καρφώνεται πάνω σ' ένα μικρό δεντράκι του φάνηκε παράξενο αυτό, μ' όταν έκαμε να το πιάση και το είδε να ξαναπετάη σάν ζωντανό πράμα, τότε πιά οι τρεις τριχίς της φαλάκρας του σηκώθηκαν δόλοφες σάν τρεις καρφίτσες από την έκπληξή του, ώρμησε πάλι να τ'ο άρπάξη, μ'α πού το καπέλλο έφυγε ψηλά πάνω από τον βράχο, σάν πουλί, μ' ένα άλλο σμάρι από πουλιά, αφιόνοντας τον κ. Φαλάκρα γεμμένο στο βράχο κι' άφωνο από την κατάπληξη.

Θαλασσοπούλι

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

[Ώς εκ της υπερειμήσεως όλων των εκδοτικών ειδών, ή Διαπλάσις, διά να καλύπτη τα έξοδά της, έπρεπε ναύξηση την συνδρομήν τη; εις 12 δραχμάς διά το Έσωτερικόν και 14 διά το Έξωτερικόν. Την άφίνει όμως ως έχει, δρ. 8 και 10, χάριν των μη ευκολυνόμενων να πληρώσουν περισσότερα, αναθέτει δε την επάρκειάν της εις τους ευπορωτέρους, οι οποίοι παρεκλήθησαν να στείλουν, εκτός της συνδρομής των, και 8, τι ποσόν επιπλέον εμπορεί έκαστος.

Είς την παράκλησιν αυτήν της Διαπλάσεως δημοσιεύθησαν εις το 48ον φύλλον (σελ. 370) έσπευσαν νάνταποκριθούν και οι επόμενοι:]

13. Κόκκινη Γατούλα, Δημητσάνα	δρ. 4.—
14. Γενναία Μελισσογυνιάτισσα, Αθήναι	> 4.—
15. Δούρειος Ίππος, Θεσσαλονίκη	> 4.—
16. Γκυκ Παρελθόν, Σάμνη	> 2.—
17. Εύζωνάκι του 12, Πειραιεύς	> 2.—
18. Φρέντις, Αθήναι	> 3.—
19. Σοφία Χ. Ράινερτ, Αθήναι	> 1.—
20. Δημ Σ. Μπερδέσης, Πειραιεύς	> 2.—
21. Ξεποκομμένος Αδρός, Αθήναι	> 4.—
22. Χρήστος Ν. Κουτρομπάς, Λευκάς	> 4.—
23. Δάφνη, Στέφανος, Αθήναι	> 2.—

Προς όλους τους άνωτέρω εκφράζω τας θερμότητας μου ευχαριστίας. Είναι άξιοι και γενικής ευγνωμοσύνης, διότι συντελούν εις την διατήρησιν ενός περιοδικού τόσον χρηστικού εις την ελληνικήν νεότητα, επομένως ενός εθνικού έργου, ως παρα πάντων χαρακτηριστικά ή «Διαπλάσις».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Γ'Ιδε Όδηγόν, Κεφ. ΙΒ'.]

α.) Παίγνιον

Έστάλη υπό Άριστάρχου του Σαμίου

ΔΑ	ΒΙ	ΝΙ	ΔΑ
ΧΑΡ	ΡΙ	ΜΕ	ΛΥ
ΤΙ	ΠΕΝ		
ΚΑ	ΜΟ	ΝΟ	ΜΑ

Νά συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αύται ώστε νάποτελεσθούν τα κοινά ονόματα πέντε γραφικών ειδών.

β.) Στοιχειόγραφος

Έστάλη υπό Άντ. Ι. Θεοφιλοπούλου
Όλοι οι άνθρωποι με έχουν,
Ποιός δλίγο, ποιος πολύ;
Άριθμός μικρός θα γίνω,
Άν μου λείψη ή κεφαλή.

γ.) Διά τους Γαλλομαθεΐς

Έστάλη υπό της Πορταλίταινης Μελαγχρονούλας
I-gnne-st-l-pls-dngs-ds-mlds

Νάναγνωσθί το Φωνηεντόλιπον τούτο.

Δήλωσις: Αί λύσεις—δωσνδήποτε ζητημάτων τού ατύτ' φυλλάδιου, συνοδεύονται απειρηταιώς υπό ενός μόνον δεκαλέπτου καθαρού γραμματισμού.

Λύσεις του 47ου φύλλου

α.) Θεοδόρα, Ειρήνη, Εύδοξία, Θεοφανώ.—β.) Όρος, όρος, όρος.—γ.) JOFFRE (Joie, Oie, Feu, Foret, Roi, En-tre.)

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Γιαννάκης, για να φανή παλλικάρι, λέγει στην αδελφή του:

— Σήμερα έκοψα την ουρά ενός φειδιού.

— Και γιατί δεν έκοφτες το κεφάλι του; τόν έρωτά εκείνη.

— Μά δεν είχε κεφάλι!

Έστάλη υπό του Σεπεσμένου Δόδου

Ο υποφαινόμενος, όταν έλαβε το βραβείον των Άσκήσεων, τόσο ένθουσιάστηκε, ώστε άποφάσισε να τ'ο σκάση από το Πανεπιστήμιο, την ώρα του Ρωμαϊκού Λαϊκού.

Κάποιος τόν συλλαίρει.
Και ο υποφαινόμενος:

— Για το Βραβείο, ή για τ'ο σκάσιμο τ'α συλλαίρητα;

Έστάλη υπό του Νικητού της Αδριαν

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 58 δδς Εύρηλίδου
την 31ην Οκτωβρίου 1917

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

Διά τελευταίαν φοράν, υπενθυμίζω εις τους Πράκτορας, όσοι δεν εξώφλησαν ακόμη τόν λογαριασμόν των, να σπεύσουν, διότι τ' αποτελέσματα του Διαγωνισμού Ξεπαθώματος είναι έτοιμα προς δημοσίευσιν. Έπαναλαμβάνω, δε, ότι εις τ'αποτελέσματα αυτά, θ'αναφέρω με λύπην μου τα όνόματα όλων των Πράκτορων, οι όποιοι θ'άποκλεισθούν φέτος, ένεκα καθυστέρησης, τού χρόνου των, καθώ; και όλων εκείνων που άπεκλείσθησαν πέρυσιν διά τόν αυτόν λόγον.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ

Το Τραγουδί της Λευτεριάς, που από πριν μου είχε ρίψη μια ιδέα για την «επαρκειαν», μου γράφει: «Έλα! υπερήφανος, γιατί ή ιδέα μου συντείνει εις το να μη πάψι το μόνο καλό περιοδικόν στην Έλλάδα. Σου στέλλω κι' εγώ τη πρώτη εισφορά μου... Πρέπει να είμαστε όλα έμεις τα παιδιά σου υπερήφανα, γιατί συντηρούμε περιοδικό 'ς αυτές τας περιστάσεις.— Η Κόκκινη Γατούλα: «Πολύ δικαιο και φυσικό ή προαισθητική αύξησις της συνδρομής σου. Μου φαίνεται, ότι καμμία και κανένας δεν θάρνηξ ή προσέφη κατά τι για τή συντήρησίν σου' και πόση χαρά να ξέρη, ότι και με το δικό του κάτι τί άνακουφίζεται ή γλυκιά του μητερούλα.— Η Γενναία Μελισσογυνιάτισσα, που άπορεί πως δεν ήμυστα υποχρεωτικός τη συνδρομή: «Έπρεπε να τ'ο κάμης... Αλλά είσαι τόσο καλή! Δεν ήθελες να στενοχωρήσης κανένα. Λοιπόν κι' εγώ σάν ένα καλό κοριτσάκι σου, σου στέλλω την συνδρομή μου κι' 4 δραχμής παραπάνω. Τό γνωρίζω ότι δεν είναι τίποτε σπουδαίον, αλλά σου υπόσχομαι, ότι θ'απαθήσθαι και διά τού ξεπαθώματος... Ο Δούρειος Ίππος: «Δεν είμαι πλούσιος, τόσο όμως 'ς άγαπώ, που μ' ευχαρίστησι σου στέλλω 12 δραχμάς για την συνδρομή μου. Τί εύλωτο που είναι αυτό το λακωνικό γραμματάκι! — Η Σοφία Χ. Ράινερτ: «Αν και δεν είμαι συνδρομητριά σου, είμαι όμως τακτική σου αναγνώστρις και εύχομαι το μικρόν αυτό ποσόν, ένωμένον με τ'α ποσά πλουσιωτέρων φίλων σου, να σέ δυναμώσιν, διά να εξακολουθήσης το ευγενικό σου και ωραίο έργον άλλα 40 τουλάχιστον χρόνια.»

Με πολύ ωραία λόγια συνοδεύουν τας εισφοράς των, αυτήν την έδωμάδα, και ο Φρέντις, ο Χ. Ν. Κουτρομπάς, ο Δ. Σ. Μπερδέσης κλπ.

Πράγματι, Φρέντις, πολλάς παλαιάς μου Κυριακάς, πρό του κ. Βούττη, τας εικονογράφησε ο κ. Δ. Γαλάνης, ο όποιος έκαμε και την ωραϊαν

σειράν των 12 Μηνών. Ο Έξοχος αυτός καλλιτέχνης μένει τώρα εις την Κέρκυραν.— Ο κ. Ξ. εις τας «Αθήνας», έγραψε το έναντιον ακριβώς από αυτό που λέε: δηλαδή ότι δεν υπάρχει φέβρος, να χάνοντιν έθνησιν των και το τοπικόν των χρώμα οι Έλληνες ζωγράφοι που σπουδάζουν εις την Εύρώπην, όταν είναι αληθινού καλλιτέχνη κι' έχουν πολυ γερό τάλαντον. Και ίσα ίσα ως παράδειγμα έφερε τόν Γαύζην, ο όποιος, αν κ' έργαζόμενος εις την Γερμανίαν, δεν έπαυσε ποτέ να είναι Έλλην.

Δύσκολο αυτό που ζητείς, Νικητά της Αδριαν, διότι ο κ. Φαίδων δεν τ'ο γράφει τα μαθημάτά του. Παραδίδει με σημειώσεις. Μόνον την εισαγωγή έγραψε κι' έτσι μπόρεσα να δημοσιεύσω ένα κομμάτι.—Είς τ'αποτελέσματα των Άσκήσεων, ή Μεγάλη Έλλάς είναι καλή εκεί που είναι: Έκτός Διαγωνισμού εις τ'ο Α'. Μόνον οι άριθμοί του Βουλγαροκτόνου έχουν ένα μικρό λάθος: 15-13.—Ναι, κατά λάθος τ'ο υπ' αριθ. 609 Δικτυωτόν έδημοσίευσή με το ψευδώνυμό σου, ενώ είναι τού Σ. Ι. Μακρομυχάλου.

Δουξ της Ήπειρου, και όσοι άλλοι μου κάμνετε την ίδιαν έρώτησιν, μάθετε ότι εις τας Λευκάς Λέξεις, όρθαι λύσεις έθεωρήθησαν μόνον αι έντελώς, αι κατά γράμμα συμφωνούσαι με τας δημοσιευθείσας. Το μέτρον αυτό έτηρήθη ανεξίτητος, δι' όλους, άλλως οι πλειστοί θ'άήρχοντο ίσοδύναμοι, και όλα τα Βραβεία θ'άέδιδοντο δια κλήρου, που θ'ήτο αρκετά άνοστο.— Παραδείγματος χάριν: Ο Δουξ της Ήπειρου νομίζει ότι τ'ο II Λευκάς Λέξεις: αι Ξ όμως, ήσαν λαλυσμένα, διότι είχε γράφη: φοβείται αντί φοβάται, εκυτίχθησαν > κυττάθηκαν, νεκρά > νεκρή, έδιδάχη > έσπούδασε, προσπαθούσε > έφρονιζετε—και άφαιρείται > άφαιρείτε.

Αυτά αι λέξεις δεν τ'ο έμετρήθησαν, δεν ήτο δίκαιο να τ'ο μετρηθούν και έτσι έγινε δι' όλους.

Κόκκινη Γατούλα και Ψεύτικη Κουκλίτσα, ο κ. Ξ. σας ευχαριστεί πολύ για όσα γράφετε. Ναι, ευχαρίστως θ'α διαβάση και θ'α σά; πη τη γνώμη του για την κωμωδία (φάνει: να τ'ο στείλετε καθαρογραμμένη.) Στη Δραματική Σχολή τού Ώδείου δεν χρειάζεται άπολυτήρια Γυμνασίου. Έξέταζον την υποψήφια μαθήτριά και, αν βρούν ότι έχει τάλαντο, την έγγράφουν.

Ωραίας επιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έδωμάδα και οι Ξίς: Κ. Ι. Καρακίδης, Έλένη Μ. Μπουρά, Γ. Κ. Κολαΐτης, Γλυκύ Παρελθόν, Άνθισμένο Γαζία, Φιλόμοσος, Διάβολος Ξυδάτος, Ατρουμένη Ναυτοπούλα, Αμείριμη Ψαροπούλα, Μελαγχολική Βοσκοπούλα και Χάρις.— Έξέτελεσα τας παραγγελίας των και τούς ευχαριστώ δια τ'α καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ

Αδτήν την Έβδομάδα έλαβα τ'α Ξίς: Η «Τράτα».—Τ'α περαμένα.—Χρώστα Εύγνωμοσύνη κτλ.—Αί αντίθεσις της Ζωής.—Στη γέφυρα τού θαυροπού.—Τ'ο μονάκριβο.—Ένα ψεμματάκι μου κτλ.—Παιδικά Πνεύματα και διάφορα διά τούς Έβδ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδδεν ψευδώνυμον ήγινώσκει ή άναγνωσταί, αν δεν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος δι'ι. Τα ήγινώσμενα ή άναγνωσταί ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1917. Όσα συνοδεύονται από Α ή νήκουν εις άνόγια, και δσα από Κ, εις κούγια.

Νέα Ψευδώνυμα: Άνθισμένο Γαζία, κ. (ΝΟ). Λευκή Καμμία, κ. (ΡΟ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλλάξουν.—ή Κόκκινη Γατούλα (0) με Κένταυρον.—ή Ατρουμένη Αμαζόνα, Άσπρον Κόρακα, Χρυσήν Ακτίνα, Μέγαν Ναπολέοντα, Έλληνικόν Ιδεώδες—ή Ψεύτικη Κουκλίτσα (0)

με Μικρούλαν Βιολιστριαν, Σανθην Πριγκηποπούλαν. Μαγαρίτταν τοῦ Ἀργού, Κουκίλ-
τσαν, Ἀγκάθην, Γυνθειωτάκη, Μονάκοβιαν,
Ἰδιότροπην, Μανόν, Πιερέτταν.—ἡ Δαρνο-
στεφής Ἑλλάς (0) με Νίκη, Χουσήν Ἀ-
κτινά, Ἡρώδα Ἑλληνοπούλαν, Πλειάδα.—
ὁ Τιάκος (0) με Μεγάλην Ἑλλάδα, Λύραν
τοῦ Ἀρίονος, Λύραν τῆς Σαφφούς, Ἀγκάθι,
Μουρίτζ, Πατριδα, Αὐτοκοράτειραν τοῦ Βυ-
ζαντινῶν, Πατριδα τῶν Ἡρώων, Ρεζεντιάν,
Ἀργιοβιολέτταν, Παναχαΐδα, Ἰδιότροπην,
Μίσχαν, Ἀκτιδέα, Θαλασσοπούλι, Παῦλον
Χλωμόν.—ὁ Ὑάκινθος (0) με Ψεύτικην
Κουκίλτσαν, Ἀδραν τοῦ Σαρωνικῶν.—τὸ
Ἀφροστεφανωμένο Κῦμα (0) με Μαῦρον
Καβαλλάρον, Γελοιογράφον, Τιάκον, Φαι-
δρόν.—ἡ Νιόβη (0) με Μαῦρον Καβαλλάρον,
Γελοιογράφον, Τιάκον, Φαῖδρον.—ὁ Διάβο-
λος Εὐδαίος (0) με Διαβόλου Ἐγγόνι, Ἀν-
δρεῖον Ἀνδρίον, Βασιλίσσαν τῶν Ἀνθῶν,
Ἐντελβάις.—ἡ Ἀγομήτη Ναυτοπούλα (0) με
Παγκόσμιο Ὀνειρο, Μελαχροινὸ Διαβολάκι,
τῆς Σωφραέτες, ναῦτες, ναυτοπούλες.—ἡ
Ἀμείμνη Ψαροπούλα (0) με Κόρη τοῦ Γι-
αλοῦ, Ἐρημὴν Βαρκοῦλαν, καὶ με ὅλους
τοὺς 15 τεῖς τέκνους.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
της: Ἀγκάθι (βραβεῖον ἔστειλα) Μελαγχολίαν
(βραβεῖον ἔστειλα: περιμένω φωτογραφίαν
(Ἑλλάδα τῶν Ὀνειρῶν (εὐχαριστῶ δι' ὅσα
γράψεις τῶν προηγουμένων ἐτῶν τὰ φύλλα 25
λεπ. ἔκαστον τοῦ τρέχοντος 20') Ἡρώς Βε-
λίσσαριον (ἐλα λοιπόν, σὲ περιμένω) Μπαίρων
(εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν μοῦ χρειάζεται) Ἑλλη-
νόπουλο (εὐχομαι περαστὴ καὶ σὲ περιμένω)
Ἀφροστεφανωμένο Κῦμα (εὐχαριστῶ δι' ὅσα
ὑπόσχεται) Νιόβην (ἐπίσης) Ἑλληνικὸν Ἰδε-
ῶδες (νὰ ποῦ μόλις ἐπρόφρασε) Κωνσταντίνον
Λάβαρον (ἔχ' ἡ ἀνανέωσις συνδρομῆς δὲν
θεωρεῖται ξεσπάθωμα ὁ Ὁδηγὸς τοῦ λέγει) κα-
θαρά: ξεσπάθωμα εἶνε ἡ ἐγγραφή νέων συν-
δρομητῶν) Δημ. Σ. Κόκ. (ἐνα ψηφιδόλιτον
δικιοῦται ἕκαστος νὰ στείλῃ καὶ ἐν μόνον ψευ-
διώνουν νὰ ψηφίσῃ) Τιάκον (ἀφοῦ τάποτε ἐ-
σμάτα ἐδημοσιεύσαν ἐνωρί, εἰς τὰ τελευταῖα
αὐτὰ φύλλα παίρνω Ἀσκήσεις ἀπὸ Συλλογᾶς
βραβευμένας καὶ δύο, καὶ τρεῖς τοῦ καθενός.
νὰ, σήμερον, εἶνε αἱ δημοσιεύμεναι εἰς
ἀπὸ μίαν Συλλογὴν. Αὐτὸ ἔκανα καὶ ἄλλοτε,
ἀλλὰ τελευταῖα: τὸ εἶχα καταργήσῃ, διότι τὰ
ποτελέσματα ἐδημοσιεύοντο μετὰ τὴν λήξιν τῆς
ἐξιμηνίας) Κων. Δ. Ἐλ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ,
ἡ Εὐφημος Μνεῖα δὲ λογαριάζεται εἰς τὸ Ἀ-
πόρον) Ἀνθος τοῦ Ἀργού (περαστὴ καὶ ὅλα
τὰ ἔρωστα μέλας κάλυμμα ἔστειλα) Γιά τὴν
Πατριδα (ἔλαβ' εὐχαριστῶ ἀφοῦ ὁ κανονι-
σμός δὲν τὸ ἀπαγορεύει, εἰμπορεῖς νὰ μαζέψῃς
τὰ ψηφιδόλιτα τῶν φίλων σου ποῦ θέλουν νὰ
σὲ ψηφίσουν καὶ νὰ τὰ στείλῃς ὅλα μαζί, διὰ
νὰ στοιχίσουν λιγώτερον τὰ ταχυδρομικά) Τρελλόπαῖδο τῶν Πατρῶν (τῆς ἐνεκρίθη, ὡς
εἶδες, εἰς τὸ 47ον φύλλον) Δ. Κ. Παπαδ.
(ἀφοῦ δὲν εἶδες τὸν ὄνομα σου, σημαίνει ὅτι δὲν
ἔλαβ' τὴν λύσιν σου) Ὀδυσσεᾶ Ἀνδροῦτσον
(χαίρε λοιπόν! χαίρω καὶ ἐγὼ) Ὁδυσσεᾶ Ἀνδρῶν
(εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) εὐχομαι προσ-
δοῦς στὸ Πολυτεχνεῖον εἰς τὰς Διαλέξεις, ἡ
ἐίσδοσις εἶνε ὁρ. 1.20) Νυκτολόουδο (ἡ χά-
ρις σου ἔγινε καὶ ἐστὶ ἡ συνδρομή σου λήγει τὴν
30 Νοεμβρίου ἐ. ἔ.) Ἀρίσταρχον τὸν Σάμιον
(στεῖλε νὰ ἴδω αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις) Ἑλληνι-
κὸν Θρίαμβον (ἔλαβ' εὐχαριστῶ) βραβεῖον ἔ-
στειλα) Σεπτεμῶνον Λόρον, Φωτεινὴν Σάν-
την κτλ. κτλ.

Ἀλέξ. Ἀθ. Τσ., Ζήνωνα Α. Ἀνοικτόκαρ-
δον, Ἰσιδα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ)
Στενημαχιωτάκη, Πολικὸν Ἀστέρα, Σεφτέρη
τῆς Νίκης (ἔστειλα εὐχαριστῶ)
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβ' μετὰ τὴν 30ην
Ὀκτωβρίου, ἀπάντησά εἰς τὸ προσεχές.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν
ὁποίων ἔληξεν ἡ συνδρομή, νὰ σπεύ-
σουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας
περιστάσεις, καμμιὰ κίχυστέρησις δὲν
ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον
μῶς. Οἱ ἐν ΑἴΓΥΠΤῳ καὶ ΚΥΠΡῳ
Συνδρομηταί εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ
ἀντίτιμον μέσον Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς
Ἑλλάδος, ἡ Τραπεζῆς Ἀθηνῶν, ἡ Τρα-
πέζης τῆς Ἀνατολῆς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 167ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων
Ἀγούστου—Νοεμβρίου
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28ης Ἰανουαρ.

613. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε σύνδεσμος
Ἀρχαῖος, ποῦ ἐγγεῖ.
Τὸ δευτέρον μου ἀρνέται·
Τὸ τρίτον μου, ὡς καὶ τ' ὄλον μου,
Ποῦ μὰς χαρίζει ἡ γῆ.
Μ' ἀγάπη καλλιτεργεῖτε!

614. Συλλαβόγραφος

Τοῖα γράμματα σὺ τώρα
Βίλες ἀπλῶς εἰς τὴ γραμμὴ,
Τῆς Ἀσίας, κάποια χώρα
Γιὰ νὰ ἴδῃς εἰς τὴ στιγμή.

615. Στοιχειόγραφος

Κράτος εἶμαι τοῦ βορρᾶ
Ἐνα γραμμ' ἀόμην ἀν βάλῃς,
Σ' ἄλλο Κράτος μιὰ χαρὰ
Ἰσχυρὸ με μεταβάλλεις.

616. Μεταγραμματισμός

Ἄν ὁ λύτης Κάππα κίμῃ
Τὸ Πι ποῦσε στὴν ἀρχή,
Θὰ χαθῇ κάποιο ποτάμι,
Καὶ κοῦδ' ὅθι πεταχθῇ.

617. Ψαροκόκκαλον

Ν' ἀντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμ-
μάτων, οὕτως, ὥστε νὰ ναναγιώσκονται κατὰ σει-
ράν: Ρωμαῖος, Αὐτοκράτωρ, κουρέλι, ζῶον κε-
ρασφόρον, ζῶον υποζύγιον, σημεῖον τῆς σφαί-
ρας, πτηνὸν θαλάσσιον, ἄνθος εὐοιδεῖς καὶ νῆσος
τοῦ Αἰγαίου.

618. Πυραμῖς

+ Οἱ σταυροὶ μετεωρολ. φαινόμενον.
* + * = Σύνδεσμος συμπλεκτ.
* + * + * = Τελευταία κατοικίχ.
* * + * * = Χρονικὴ Διαλέξις.
* * * + * * * = Ἀριθμητ. ἐπίρρημα.

619—621. Ἀστεῖα Παραορμάματα

- 1.—Ὁ Κλέων βρέχεται.
- 2.—Ἡ Γῆ τρέφεται.
- 3.—Ὁ Ζεὺς τρέφει.

622. Κρυπτογραφικόν

- 1 2 3 4 5 = Ἀρχαῖος Θεός.
- 2 3 1 2 = Δυσάρεστον αἰσθημα.
- 3 2 1 2 5 = Μυθολογικὸν ὄν.
- 4 5 1 4 5 = Ἐπίθετον.
- 5 2 3 4 5 = Χρότον.

623. Μικτόν

ς - εαυτῇ - τ - εχ - σ - υε - πντ - ε-σφ - εοισχ.

624. Γρίφος

I I I E
I N' I Nχι φδῆ Κων.
I Π.Λ.Η. I N X
I I O

[ΟΛΑΙ αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθη-
σαν ἐκ τῆς βραβευθείσης Συλλογῆς τοῦ ΕΛ-
ΛΗΝΙΚΟΥ ΣΤΕΜΜΑΤΟΣ.]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[IZ'—218]

Μαγαρίτα τοῦ Ἀργού, ἀναμένο ἐπιστο-
λήν σου. Δαρνοστεφής Ἑλλάς

[IZ'—219]

Υποστηρίζον πεμψήσῃ τὴν
ΜΗΤΕΡΑ ΕΛΛΑΔΑ
Ἐθνικὸν Ὀνειρον
Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος
Στενημαχιωτάκη

[IZ'—220]

Τὸ πᾶν γιὰ σένα,
ΜΗΤΕΡΑ ΕΛΛΑΣ
ΣΤΕΝΗΜΑΧΙΩΤΑΚΙ

[IZ'—221]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
Συμφώνως τῷ ἀρθρῳ 10 τοῦ καταστατικῆς, ἡ
Συνὴ Ἰουλίᾳ Μακρῇ ἀνακηρύσσεται εὐ-
εργέτης. Ὁ Πρόεδρος
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΠΕΡΑΕΣΗΣ

[IZ'—222]

Ζήτω ὁ
ΣΠΙΝΘΗΡ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
[IZ'—223]

ΣΠΙΝΘΗΡ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
(πρῶτον Ἀῖσα τοῦ Βενιζέλου)
Υποψήφιος Συλλόγου Ἐλευθερίας
[IZ'—224]

ἔχομαι Μ. Μυστικῇ ὡς τὸ τέλος τοῦ Δικέ-
μβρη, χωρὶς νὰ τὰνταποδώσω. Ὅποιος γρά-
φει τὰ καλλίτερα θᾶχῃ ἐν τῷ Διάπλῃ καὶ
Μ. Μυστικῇ μου. Ἰδιότροπη

[IZ'—225]

Ξεφτέρη μου περήφανη, ἀνοιξὲς τὰ φτερά σου—
Καὶ πέταξε ψηλὰ ψηλὰ, νὰ δοῦμε θὰ μπορέ-
σῃ—Καὶ τὴ δική σου τὴ ματιὰ νὰ τὴν ξεφύ-
γῃ πάλι—Ὁ παιγνιδιάρης... Νεῦτων;

[IZ'—226]

Ἐν μοιάζει; ἔνα Δικέφαλο Ἀετὸ νὰ γελιέ-
ται τόσο εὐκολά! Σὲ βεβιάω ὅτι τὰ λόγια
μου τᾶχω πολὺ ἀκριβᾶ. Νεῦτων

[IZ'—227]

Ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ ὅσους ὀφείλω Μ. Μ.
Ζεῖτε λόγο ἀσθενείας μου ἐδράδων νὰ τοὺς
στείλω. Ἀπὸ σήμερον θὰ γράψω εἰς ὅλους.
Νεῦτων

[IZ'—228]

Δικέφαλε Ἀετὲ, κάνετε λάθος. Δὲν ἔγω τὴν τιμὴν
νὰ σᾶς γνωρίζω.—Ζιζάνην τοῦ Λυκείου
[IZ'—229]

Αντάλασσω κάρτες. Μόνον: Salon, Oilette,
Αντίγραφα, Louvre, Stinkel, Ράλλη,
οἷτσα.—Καλλιθένης Μουστακάς Ρ. Ρ. Χαλκίς

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ΑΘΗΝΩΝ: Δωγμένο Πουλί, Πανζουολισμός,
Θ. Καμύλης, Εὐμένη Μ. Δουκάνη, Ἰω. Καλούδης,
Γενναῖο Ἑλληνοπούλο, Δοξαμέναι Ἀθῆναι.
Ἀνδρ. Α. Ἀντωνιάδης, Ε. Α. Ἀντωνιάδου, Δ.
Φ. Ἀντωνιάδης, Ἀτρώπιος Ἀμαζών, Χαρ. Ε.
Μαυρογένης.

ΘΕΣ ΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Δούρειος Ἴππος.
ΝΑΥ ΠΑΙΟΥ: Ἄν. Δημόπουλος, Π. Α. Ματα-
ράγκας.

ΠΑΤΡΩΝ: Βάσω Οἰκονομοπούλου, Ἰω. Γ.
Τοπάλης, Νίτσα καὶ Ντίκος Βλ. Ἀντωνιάδου,
Δαρνοστεφής Ἑλλάς, Ἀρόη, Χαμόγελο τοῦ
Πόνου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Κ. Ἀναστασίου, Κ. Κ. Μίλησης,
Σωφ. Α. Φουντούκου, Ἀριστ. Α. Σακελλαρίου,
Χρ. Γεροστάθης, Δ. Χ. Μαυρίδης, Στ. Γλυκῆς.

ΠΥΡΓΟΥ: Π. Σ. Σταυροπούλου.

ΣΥΡΟΥ: Ν. Παναγιωτόπουλος, Μόσχα Δ. Λα-
πόντη, Θεοδόρα Μιχαήλ, Μαρίνα Π. Κατσι-
μαντή.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ι. Κουνουπιδας, Ι. Κοκκινοπούλας
Ι. Λαχανιδας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ δνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν κληρωτὰ καὶ ἐκλήρωσθησαν οἱ ἐξῆς δύο:
ΠΑΝΟΣ ΑΡ. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΣ ἐν Ναυπλίῳ καὶ
ΚΩΝΣΤ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ἐν Πειραιῇ οἱ ὅποιοι
ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου.